

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 23 Μαΐου 1955 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 208— Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΑΠΗΡΧΑΙΩΜΕΝΟΙ ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ !!

Μὲ κατάπληξιν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ «Ἀνάπλασις» ἄρθρον νομομαθοῦς, δι' οὗ οὗτος βάλλει κατὰ τοῦ κύρους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων. Οὗτος οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ χαρακτηρίζει τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας «ἀπηρχαιωμένους» καὶ ζητεῖ τὴν..... ἀναπροσαρμογὴν αὐτῶν πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις τοῦ Δικαίου ἢ τὴν κατάργησιν. Καταπλησσομένη καὶ διὰ τὴν τόλμην τοῦ συντάκτου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὀλισθημα τοῦ περιοδικοῦ, θρησκευτικοῦ ὄντος, φιλοξενήσαντος εἰς τὰς στήλας του, ἄρθρον μεστόν ὀρθολογιστικῶν ἀναθυμιάσεων καὶ ὡς ἐκ τούτου τελείως ξένον καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν φέρουσαν τὸ κύρος τῆς παρθόσεως ἀντίληψιν.

Ἀπηρχαιωμένοι οἱ κανόνες! Ἄλλ' οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀποτέλεσμα δύο παραγόντων, τῆς ἐπενεργείας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος καὶ τῆς συμβολῆς τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσαν τὸ πηδάλιον τῆς Ἱερᾶς ὁλκάδος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐπικινδύνου ταξιδίου αὐτῆς.

Ἀπηρχαιωμένοι οἱ κανόνες! Ἄλλὰ δ, τι σχετίζεται μὲ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, εἴτε τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὸν δογματικὸν κῶκλον, εἴτε εἰς τὸν διοικητικόν, εἴτε εἰς τὸν ἡθικοκοινωνικόν εἶναι τόσο πλῆρες, τόσο σαφές, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχεται ἔτι περαιτέρω βελτιώσεως καὶ ἐξελίξεως. Ὁ τρόπος βέβαια, καθ' ὃν βιοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ποικίλει ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτισμοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰ αἱ ἀλήθειαι, εἴτε δόγματα λέγονται αὐταὶ εἴτε κανόνες, εἴτε παράδοσις.

Ἀπηρχαιωμένοι οἱ κανόνες! Ἄλλ' ἡ σύν-

«Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν»

ταξίς τῶν, ὀφείλεται εἰς βαθεῖαν μελέτην καὶ γνῶσιν τῶν προβλημάτων ὑπὸ πατέρων Ἀγίων καὶ ἐναρέτων, ζώντων οὐχὶ διὰ τὴν γαστέρα αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας καὶ φωτιζομένων ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος.

Ἀπηρχαιωμένοι οἱ κανόνες! Ἀλλὰ τότε κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀναλογίας χωροῦντες θὰ πρέπη νὰ θεωρήσωμεν ἀπηρχαιωμένα καὶ ὅσα θέματα συνεζητήθησαν καὶ διευτυπώθησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ θέματα αὐτὰ εἶναι τὰ μεγάλα καὶ θεμελιώδη τῆς Ἐκκλησίας δόγματα.

Καὶ τότε θὰ κονιορτοποιήσωμεν τὰ πάντα καὶ τότε θὰ καταβιβάσωμεν τὸν Γλυκύτατον Ναζωραῖον ἐκ τοῦ Σωτηριώδους ὕψους τοῦ Σταυροῦ, θὰ τὸν ἀπογομνώσωμεν ἀπὸ τὴν ἐπενδύσασαν τὴν ἀνθρωπίνην γυμνότητα γυμνωσιν, θὰ ρίψωμεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῆς λογικῆς τὸν ἀκάνθινον στέφανον, θὰ κλείσωμεν διὰ τοῦ ἀσεβοῦς σκεπτικισμοῦ τὴν κοσμοσωτήριον πληγὴν τῆς παναχράντου πλευρᾶς Του καὶ θὰ ὀδηγήσωμεν τὸν Σωτῆρα εἰς κολλιμαρμάρους αἰθούσας..... Χριστιανικῶν Συλλόγων ἀσφύτως ἐνδεδυμένον, διὰ νὰ διακηρύξη ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν τὰς χάριτας ποὺ ὀφείλει εἰς τὴν ἐπιστήμην, διότι συνεκράτησε τὰ πλήθη, ποὺ ἠπείλει νὰ τὰ διασκορπίσῃ ὁ ἀμαθὴς ζῆλος ἀξέστων φανατικῶν ὁπαδῶν Του, σενεχιζόντων μὲ τὴν ἰδίαν ἀπλότητά καὶ αὐταπαρνήσιν, τὴν πορείαν τῶν ἀλιέων.

Ἀπηρχαιωμένοι οἱ κανόνες διὰ τὸν ὀρθολογιστὴν δικηγόρον! Ἀπηρχαιωμένοι καὶ διὰ τὴν αἰσχυνητὴν «Ἀνάπλασιν» μὴ δυναμένην νὰ καυχῇ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου καὶ ἐπιζη-

τοῦσαν καύχῃσιν ἐν ταῖς περγαμῆναῖς τοῦ Κόσμου.

Οὐχί ὅμως καὶ διὰ τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων, εἰς τῶν ὁποίων τὰς συνειδήσεις κατέχουν δεσπόζουσιν θεοὶ οἱ κανόνες καὶ ὅ,τι ἐν γένει φέρει τὴν ἀνεξιτήλον σφραγίδα τῆς παραδόσεως. Δι' ἡμᾶς ἡ Ὁρθόδοξος πίστις εἶναι ὑπερτέρα τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, μὴ δυναμένης οὐτε νὰ νοηθῇ, οὐτε νὰ κατοχυρωθῇ ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ πολεμηθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, κινουμένης μέσα εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ ἀδυνατούσης, ὥς ἐκ τῆς φύσεώς της, νὰ ἀκούσῃ τοὺς μυστικοὺς ψιθόρους τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον «ὅπου θέλει πνεῖ». Καὶ αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει ὁ ἀγὼν μας: τὸ Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ διαποτίσῃ τὴν ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν μας ζωὴν πρὸ παντός δὲ νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε θ' ἀφήσωμεν νὰ μεταβληθῇ εἰς Ἐπιστημονικὸν Ἰνστιτούτον ἢ Ὁργανισμόν ἢ περιοχὴν κοσμικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐπὶ τῇ Ἐπετείῳ....

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου διεδραματίσθησαν τὰ φρικτώτερα γεγονότα τοῦ Σωτηρίου διὰ τὴν ἀνθρωπότητα Δράματος τοῦ Κυρίου, ἰδρύεται ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Χωρὶς τὴν Ἱδρυσιν τοῦ Θεοσυστάτου τούτου Ὁργανισμοῦ, ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο προβληματικὴ. Ἡ Ἐκκλησία θὰ διεφύλασσε ζωσαν καὶ ὑγιαίνουσιν τὴν σωτήριον διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία θὰ συνέλεγε τοὺς θησανρούς τῆς Χάριτος, διὰ νὰ προσφέρῃ τούτους εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἡ Ἐκκλησία ἐν γένει θὰ ἐξησφάλιζε τοὺς ὁρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς ὥστε τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον» νὰ καρποφορήσῃ.

Ἡ Ἱδρυσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία θανμαστὴ δημιουργία ἐνὸς νέου κόσμου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία, αὕτη ἡ σωτήριος Κιβωτός, ἰδρύεται ἐν μέσῳ μιᾶς ποικιλογλώσσου καὶ ποικιλωνύμου κοινωνίας ἀνθρώπων, (Πάρθοι, Ἑλαμίται, Πόντιοι, Φρυγες, Κρήτες, Ἕλληνες κλπ.) εὐρεθείσης τότε διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀκριβῶς διότι σκοπὸς τῆς ἥτο νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς «πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων» νὰ κρημνίσῃ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀγάπης τὰ ὁρόσημα τῆς ἀλαζονείας τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ καταστήσῃ τούτους ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Αὐτὴν τὴν ἀφομοιωτικὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ τὸ θανμαστὸν θαῦμα τῆς ἀδελφικῆς ἰσότητος διακηρύσσει ἐνθουσιαστικῶς ὁ Παῦλος: «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐν ἄρσεν ἢ θήλυν. οὐκ ἐν ἐλεύθερῳ ἢ δοῦλῳ, πάντες γὰρ ἐν ἑσμέν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν στηριχθῇ εἰς τὴν Πανάχραντον πλευρὰν τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐξ

τῆς ἀπέρρευσαν τὰ δύο ζωτικὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου στοιχεῖα, τὸ ὕδωρ καὶ τὸ Αἷμα· ἡ οἰκοδομὴ τῆς ὀφείλεται εἰς τὴν Δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον μεταβάλλει τοὺς ἄλιεῖς εἰς θεηγόρους ὀπλίτας, τοὺς ἀσφόρους εἰς σοφοὺς καὶ τὸν δειλὸν Πέτρον εἰς κεραυνὸν ἐλέγχοντα καὶ θαυματουργοῦντα. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ «Πῦλαι Ἄδου» δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ κλονίσουν τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀξίζει νὰ προσέξωμεν ἰδιαιτέρως τὴν πνευματικὴν σύστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ θεμέλια τοῦ μεγαλείου της. Δὲν ὀφείλεται ἡ Ἱδρυσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν εὐτέλειαν καὶ τὸν ζῆλον ἐναρέτων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ἀρετὴ ἐξαλείφεται διὰ τοῦ θανάτου τῶν καὶ συμπαράσχει τοὺς καρποὺς τῆς δημιουργίας τῶν. Ἡ Ἱδρυσις τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλεται εἰς τὸ προαιώνιον σχέδιον τῆς Βουλῆς τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι προβολὴ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν ταλαίπωρον γῆν.

Ἄς κοάζουν ὥς βάρσχοι οἱ αἱρετικοί! ἄς ἀκολασταίνουν ὀργισμένως οἱ εὐλογοῦντες τὰ πλήθη. Ὁ οὐρανὸς δὲν φοβᾶται τοὺς μηρυθμοὺς τῶν θηρίων, οὔτε μολύνεται ἀπὸ τὴν ρυπαρότητα τῶν χοίρων!

«Καὶ πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς». Ἐχει καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν στρατὸν της, τοὺς ὀπλίτας της. Καὶ οἱ ὀπλῖται αὐτοί, οἱ ἀγωνιζόμενοι χάριτι Πνεύματος καὶ νικῶντες διὰ τῆς ἀσθενείας τῶν, δὲν εἶναι οἱ φέροντες τὰς περγαμῆνας σοφοί· οὔτε οἱ ἐπισείοντες ζηλοτύπους τοὺς τίτλους τῆς κοινωνικῆς τῶν ὑπεροχῆς· ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ναρκισσεύμενοι ἐπὶ τοῖς ἐγκολπίοις καὶ ταῖς ράβδῳ αὐτῶν.

Οἱ θεηγόροι ὀπλῖται τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ οἱ ἅπλοῖ, οἱ ἀνώνυμοι κατὰ κόσμον, τὰ μικρά, τὰ ἀδύνατα στοιχεῖα τούτου· τὴν πρώτην ἀπολογίαν ὑπὲρ αὐτῆς ἔδωκε ὁ Πέτρος, ὁ ἀγραμμάτος καὶ ἰδιώτης ἄλιεύς, ἀκριβῶς διὰ νὰ δειχθῇ ὅτι ἀπὸ τὰς ἁγίας καρδίας τοιούτων ἀνθρώπων ἐκπορεύεται ὁ ἅγιος ζῆλος καὶ ὁ ἱερὸς ἐνθουσιασμός διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὰ δὲ ἀκριβῶς τὰ στοιχεῖα, τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸν ζῆλον, ἀξιοποιεῖ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος. Ἡ συνεργασία δὲ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου στοιχείου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐγκυεῖται ἀκριβῶς εἰς τοῦτο: Ὁ Θεὸς ἀξιοποιεῖ πᾶσαν ταπεινότητα προσφορὰν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μεταβάλλει εἰς ἀστείρευτον πηγὴν πλουτισμοῦ τὸν ἀσημαντὸν ὀβολὸν τῆς χήρας.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν πνευματικὴν περιοχὴν εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσεται καὶ καλλιεργεῖται ἡ νέα ἐν Χριστῷ ζωή· δὲν δύναται ὅμως νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸ ἔργον της ἡ Ἐκκλησία, ἀπομακρυνομένη τοῦ θεμελιακοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος, τῆς ὀρθοδοξίας. Τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας δὲν τὸ συνιστᾷ οὔτε ἡ λαμπρότης τῶν τελετῶν, οὔτε ἡ κοινωνικὴ της δραστηριότης, οὔτε ἡ μόρφωσις τῶν κληρικῶν της, οὔτε τὸ Διοικητικὸν της σύστημα. Τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας τὸ συνιστᾷ ὁ βαθμὸς καὶ ἡ ἔντασις τοῦ ὀρθοδόξου παλμοῦ, ποὺ πρέπει νὰ διακρίνῃ ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις.

Ἡ Ὁρθόδοξία διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ἔνα σχῆμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκφράζεται καὶ ἐκδηλοῦται· δὲν εἶναι τὸ φόρεμα, τὸ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα

διὰ τοῦ ὁποίου παρουσιάζεται εἰς τὴν κοινωνίαν. Εἶναι τὸ μυστηριώδες σύνολον ὧν ἐκείνων τῶν ζωογόνων στοιχείων, πού, ὡς πλούσιοι χυμοί, ἐπισφραγίζουν τὴν ζωὴν. Ὅποια δὲ σχέσις ὑπάρχει μεταξύ ἑνὸς εἶδους ἄνθους καὶ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτοῦ ἀρώματος, ἡ ἴδια σχέσις ὑπάρχει μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Δύνασαι ἐκ τῆς θέας τοῦ ῥόδου (τριαντάφυλλου) νὰ διαισθανθῇς τὸ ἰδιάζον ἀρώμα· ἀλλὰ καὶ ἡ ὁσφρησις τοῦ ἰδιάζοντος ἀρώματος σὲ πληροφορεῖ διὰ τὴν παρουσίαν ἑνὸς ὁρισμένου εἶδους ἄνθους. Ἀπομακρυνομένης τῆς Ὀρθοδοξίας ἡ Ἐκκλησία μεταβάλλει εἰς ἓνα συμβατικὸν ἀνθρώπινον κατασκευάσμα, ὑποκείμενον εἰς τὴν συντριπτικὴν δύναμιν τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Ὀρθοδοξία, ὡς ἐλέχθη δὲν εἶναι μόνον τὰ ἐπισήμως ἐν τοῖς Συνόδοις καθορισθέντα δόγματα. Εἶναι σύνολον ζωογόνων στοιχείων, φερόντων τὸ κύρος τῆς πολυχρονίου παραδόσεως.

Ἐπομένως ἡ Ὀρθοδοξία δὲν περιφρουρεῖται μόνον διὰ τῆς ὁρολογίας καὶ τοῦ ἀλανθαστοῦ ὁρισμοῦ τῶν δογμάτων ὑπὸ τῶν σοφῶν τῆς· ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίτως ὑπὸ ἑνὸς αἰσθήματος σεβασμοῦ πρὸς τὴν κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος. Ἡ κληρονομία δὲ αὕτῃ ἐνίοτε καλύπτει διὰ τῆς ἀξίας τῆς ὅλον τὸ πλάτος τῆς Ἱστορίας. Ὁ ὀφειλόμενος δὲ αὐτὸς σεβασμὸς ἐκπαιγάζει ἀπὸ τὰ ἀγνὰ βάθη τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας· καὶ εἰς αὐτὴν κυρίως στηρίζεται ἡ Ὀρθοδοξία.

Ἐγεννήθημεν ἐτρόφημεν καὶ ζῶμεν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο εἶναι καὶ ὁ εὐγενέστερος τίτλος, ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία καὶ ἡ σοβαρωτέρα εὐθύνη. Εἴμεθα οἱ κλαδίσκοι, πού ἀντλοῦμεν τοὺς χυμούς μας ἐκ τοῦ αἰεθалоῦς δένδρου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ εὐθύνη μας ἔγκειται εἰς τὴν μόνιμον καὶ σταθερὰν θέλησίν μας, νὰ παραμείνωμεν ἡνωμένοι εἰς τὸν κορμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ

Β'

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ σὲ παρακινοῦν νὰ ταπεινώσῃς, αὐτὰ ὅλα ὥσάν με τόσα στόματα σὲ φωνάζουν κάθε ἡμέραν, πᾶς ὁ ὕψων ἑαυτὸν ταπεινωθῇσεται ὁ δὲ ταπεινὸς ἑαυτὸν ὑψωθήσεται, αὐτὰ ὅλα ἄλλο δὲν σὲ φωνάζουν παρὰ βλέπε τὴν εἰκόνα τῆς υπερηφανείας τὸ Φαρισαῖον, πῶς ἔχασε τοὺς μισθοὺς τῆς νηστείας του, ταῖς πληρωμαῖς τῆς ἐλεημοσύνης του.

Ἄλλο δὲν σὲ κηρύττουν, ἀλλὰ βλέπε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς ταπεινοφροσύνης τὸν τελώνην, πῶς δὲν ἤθελεν, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ νὰ ἴδῃ τὸν οὐρανὸν, μαρτυρῶντας μετὰ τοῦτο πῶς ἐπράξε ἀνάξια τὸ οὐρανοῦ. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἴδῃ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ μὴν παρακινήσῃ εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν τὸν Βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ. Βλέπε τον πῶς μακρόθεν στὰς ἔτυπτε τὸ στήθος, διὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴν συνείδησιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκοιμισμένην μετὰ τὰ πονηρὰ ἔργα ὁ διάβολος. Ἐτυπτε τὸ στήθος, πέρανοντας ἐκδίκησιν, ὥσάν ὅπου ἀπὸ

ἐκεῖ μέσα ἐφύτρωσαν ἡ ἄκανθες τῶν ἁμαρτημάτων του. Ἐτυπτε τὸ στήθος διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὴν πονηρὰν συνήθειαν τῆς ἁμαρτίας, διὰ νὰ ἐβάλῃ δάκρυα νὰ πλύνῃ τοὺς μολυσμοὺς καὶ ταῖς ἀκαθαρσίας τῶν ἁμαρτημάτων του. Ἐτυπτε τὸ στήθος διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὴν ψυχρότητα πού εἶχεν εἰς τὸν ἔρωτα καὶ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀνάψῃ τὴν φλόγαν τῆς κατανύξεως.

Ἄκουε καὶ τὴν προσευχὴν του. ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Μικρὰ εἶναι καὶ σύντομος, ἀλλὰ ζωντανὴ καὶ ἔμψυχος, ἐπειδὴ καὶ εἶναι συντροφισμένη μετὰ τὴν ὑποποιὸν ταπεινώσιν. Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ ὦ Θεέ, δὲν ἔχω ἔργα δικαιοσύνης νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω καθὼς ὁ Φαρισαῖος, οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς μου ἐξοδεύθησαν εἰς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς μου καὶ ὁ πλοῦτος μου ὅλος ἔγιναν ὄργανα, καὶ μέσα εἰς καταφρόνησιν ἰδικὴν σου, διὰ τοῦτο ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Ἐσὺ εἶσαι ὅπου εἶπες ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται ἐσὺ εἶσαι ἡ ἄβυσσος τῆς εὐσπλαχνίας, ἐγὼ ἡ ἄβυσσος τῆς ἀνομίας, ἐσὺ ἡ ἄβυσσος τοῦ ἐλέους, ἐγὼ ἡ ἄβυσσος τῆς παρανομίας ἐσὺ ἡ ἄβυσσος τοῦ φωτός, ἐγὼ ἡ ἄβυσσος τοῦ σκότους, ἐσὺ ἡ ἄβυσσος τῆς δικαιοσύνης, ἐγὼ ἡ ἄβυσσος τῆς ἀδικίας, ἐσὺ ἡ ἄβυσσος τῆς ἀγαθωσύνης, ἐγὼ ἡ ἄβυσσος τῆς κακίας, ἐσὺ ἡ ἄβυσσος τοῦ ἐλέους καὶ διὰ τοῦτο ἐλέησόν με. Ἐλεος σοῦ ζητῶ καὶ ὄχι μισθόν, προτοῦ νὰ σταθῇς εἰς κρίσιν κάμε ἐλεημοσύνην διότι δὲν ἔχω ἔργα ἀξία νὰ σταθῶ εἰς τὴν ἰδικὴν σου κρίσιν, ὅσα εἶπε ὁ Φαρισαῖος κατ' ἐμοῦ ἀληθινὰ εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

Ὡ πόσοι ἔχομεν ἔργα τοῦ Τελώνου καὶ τὴν προσευχὴν τοῦ Τελώνου ποτὲ δὲν ἐκάμαμε, τὴν ταπεινώσιν τοῦ Τελώνου ποτὲ δὲν ἐμιμήθημεν, τὸ στήθος ὡς ὁ Τελώνης ποτὲ δὲν ἐτύψαμεν. Λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον ὅπου ἠκούσαμεν τὸν ἀφανισμόν καὶ τὸν ὀλεθρὸν ὅπου ἡ υπερηφάνεια προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν, ἃς μισήσωμε τὴν υπερηφάνεια μετὰ ὅλην μας τὴν ψυχὴν· σήμερον πού ἠκούσαμεν τὸ κέρος, καὶ τὸ διάφορον τῆς ταπεινοφροσύνης, ἃς ἀγαπήσωμεν τὴν ταπεινώσιν, ἃς πάρωμεν εἰς τοῦτο βοηθὸν καὶ διδάσκαλον τὴν βασιλίσσαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, λέγοντες πρὸς αὐτήν.

Ἐσὺ πού διὰ τὴν ἄκραν σου ταπεινώσιν ἡξιώθης νὰ γένῃς ναὸς καὶ παλάτιον τοῦ οὐρανοῦ βασιλείας, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πάθους τῆς υπερηφανείας. Ἐσὺ ὁ ἔμψυχος θρόνος τοῦ προσητάου Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀξίωσον ἡμᾶς νὰ μιμηθούμεν τὴν ταπεινώσιν τοῦ Υἱοῦ σου. Ἐσὺ ἡ χρυσὴ λυχνία πού ἐδέχθηκες εἰς τὰς ἀγκάλας σου τὸ φῶς τῆς θεότητος, φώτισον ἡμᾶς νὰ περιπατοῦμε κατὰ τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ Σου. Ἐσὺ ὁ κατὰ στερὸς τῶν ἀρετῶν οὐρανός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς ἀνέτειλεν, ἀξίωσον ἡμᾶς πολῖτας τοῦ οὐρανοῦ γενέσθαι. Ἐσὺ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον ἡ τὸν κόσμον εὐωδιάσασα, τῆς δυσωδίας τῆς υπερηφανείας ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ἐσὺ ἡ κεχαριτωμένη, ὅπου τὴν παγκόσμιον χαρὰν τῷ κόσμῳ ἐγέννησας τὸ χαριτωμένο ὄωρον τῆς ταπεινοφροσύνης εἰς ἡμᾶς χάρισον.

Ἀπὸ μίαν περιοδεῖαν

ΠΟΡΕΙΑ

Εἰς τὰς 22 Ἀπριλίου τρέχοντος ἔτους ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν Πρόεδρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ του Γραμματέως Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Καλλιοπίου Γιαννακουλοπούλου ἐπραγματοποίησε μίαν μεγαλειώδη πορείαν ἀνὰ τὰ παραρτήματα Ἀνατολικῆς Μακεδονίας.

Οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ ταξιδίου, οὔτε τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν ἠμπόδισαν τὸν Ἅγιον Πρόεδρον νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν περιοχῶν ἐκείνων. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ παρακολουθήσωμεν νοερῶς τὸ ὑπέροχον αὐτὸ δραματολόγιον, τὴν θαυμασίαν αὐτὴν πορείαν τοῦ θριαμβίου.

Τὸ ἀεροπλάνον προσγειώνεται ὁμαλῶς εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Δράμας. Ψυχὴς γεμάτες σεβασμὸ καὶ ἱερὰ νοσταλγία ἀναμένουν· θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ στὰ μάτια τοὺς δάκρυα χαρᾶς. Εἶναι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ παραρτήματος, πὺλ με βαθυτάτη συγκίνησις ὑποδέχεται τὸν παλαίμαχον ἡγέτην τοῦ εὐγενεστέρου Ἀγῶνος τῆς Ἱστορίας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας δι' αὐτοκινήτου ὁ Ἅγ. Πρόεδρος, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἐκπροσώπους τοῦ Δ.Σ. Δράμας μεταβαίνει εἰς τὸ γραφικὸν χωρίον τῆς Ἐπαρχίας Σερρῶν, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα Σερρῶν.

Σύσσωμον τὸ χωρίον ἀναμένει! Ἐπὶ κεφαλῆς εὐρίσκεται ὁ ἱερεὺς, αἰδεσιμώτατος Στυλιανὸς Μουσᾶς, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸ Δ.Σ. τῆς Κοινότητος.

Οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἤχουν χαρμωδύνους καὶ ἡ πλατεῖα τῆς κωμοπόλεως εὐρίσκεται εἰς πανηγυρικὸν συναγεμνόν.

Μέσα εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἀσφονκτικῶς πεπληρωμένον ἐτελέσθη πανηγυρικὸς ἑσπερινός, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Θεωροῦν ἀφάνταστον εὐτυχίαν καὶ δῶρον

Ἐκστὴ εἴσοδος καὶ ἔξοδος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Τιμ. Προδρόμου, τοῦ Πανιερ. Ποιμενάρχου ἡμῶν ἐτύγχανεν θερμότητων ἐκδηλώσεων ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ τῆς Κωμοπόλεως Μεσορῶτης Παγγαίου.

τοῦ οὐρανοῦ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγ. Προέδρου. Τὴν ἄλλην ἡμέραν «ἡ ροδοδάκτυλος Ἡώς» ἀφιντίζει τοὺς εὐλαβεῖς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως ὑπὸ τοὺς πανηγυρικοὺς ἤχους τῶν ἐκκλησιαστικῶν κωδῶνων, οἵτινες μετὰ τὸ ἄρωμα τῆς ἀνοίξεως, ἀπνέουσι εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὡς γλυκύφθογγος μουσικῇ ἀγγέλων.

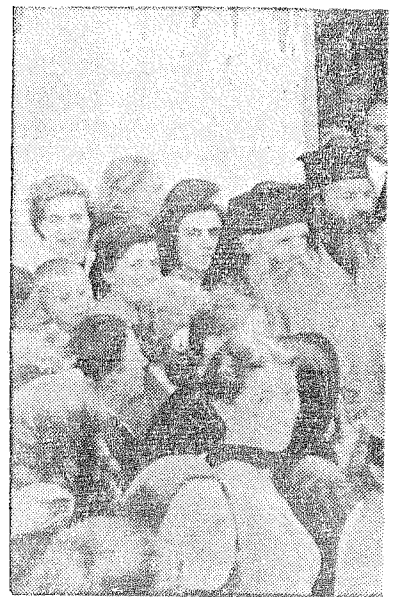
Καὶ πράγματι ἄγγελοι εὐτυχίας ἀφύπνισαν τοὺς κατοίκους, διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς παραδεισιακὸν περιβάλλον, εἰς πνευματικὴν πανδαισίαν, παρατεθιμένην πρὸς τιμὴν τοῦ «γλυκυτάτου ἕκτος» τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

Εἰς τὴν κατανυκτικὴν αὐτὴν σύναξιν καταφθάνουν ὁλεοφορεῖα

πλήρη ἀδελφῶν ἐκ τῶν Σερρῶν καὶ ἐκ τῆς Δράμας. Πρὸς τὸ πλήθος τῶν ἐκκλησιασθέντων, ὁμίλησε περὶ πίστεως ὁ λειτουργήσας Πανιερώτατος Πρόεδρος. Ὁ λόγος, λόγος περὶ πίστεως, καὶ ἡ λαμπρὰ λειτουργία, ἀνεβίβασαν ἀπαντας εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐπίπεδα οὐρανοῦ μεγαλείου, ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς πανηγύρεως ὅλοι δακρυσμένοι νὰ ἐρωτοῦν: Εἰς Ἐκκλησίαν ἐπίγειον εὐρισκόμεθα ἢ εἰς τὸν Οὐρανόν;

Πρὸς τὸν Ἅγιον Πρόεδρον, παραμείναντα ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν πλησίον τῶν ἀδελφῶν, διεβίβασε τὰ σέβη ὁ ὑποδιοικητὴς Σερρῶν ἐξ ὀνόματος τῶν ἀρχῶν τῆς κωμοπόλεως καὶ τῶν Σερρῶν.

Τὴν ἐπομένην τὸ Παράρτημα τῶν Σερρῶν μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐφημέριον τῶν Πανοσιώτατον Ἱερομ. Ἰλαρίωνα καὶ τὸν Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Ἰωάννην Ἠλιάδην ἀπολαμβάνει τὴν εὐτυχίαν τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Προέδρου. Χοροστατεῖ εἰς τὴν κοσμοβριθῇ Ἐκκλησίαν τοῦ Παραρτήματος καὶ ἐνδουσιάζει τοὺς πάντας μετὰ τὸν λόγον του. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὸν τετιμημένον αὐτὸν Ὀλυμπιον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Πανιερώτατος ἐπεσκέφθη τὸν Ἐπίσκο-

Μὲ ἀπαστράπτουσιν τὴν χαρὰν καὶ τὰ των, περιστοιχίζουσιν εὐτυχεῖς καὶ λαοί.

ΡΙΑΜΒΟΥ

πον τῆς Ἐπαρχίας, μεθ' οὗ λαν φιλοφρόνως συνωμίλησεν.

Εἰς τὴν Δράμαν ἀνέμενον ἐκπρόσωποι τῶν παραρτημάτων Καβάλας, Ἀμισσιανῶν Καβάλας, Ἀγ. Ἀθανασίου, Μεσσωρόπης Παγγαίου.

Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ ὁ Ναὸς τῆς Δράμας, ὁ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ π. οὐαθλητοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιῶντα πλήθη. Ἡ ἀρχιερατικὴ λειτουργία γιὰ τοῦ Ἀγ. Προέδρου πλαισιουμένη ὑπὸ τῶν Ἱερέων κ. κ. Καλλιοπίου, Ἀμβροσίου, Χαραλάμπους, Ἀνδρέου Νικολάου καὶ Ἰωάννου, προσδί-

δουν ἀφάνταστον λαμπρότητα, ὁ δὲ λόγος του προκαλεῖ τὰς ἱερὰς καὶ ἁγίας ἐκείνας δοῦσεις ποὺ συμβαίνουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγωνιστῶν, ὅταν αὐταὶ ἀναρριπίζονται ἀπὸ τὸ ὕψηλόν καὶ ἀκατάβλητον φρόνημα τοῦ Ἡγέτου. Ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς μετεδόθη καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον κοινωνίαν τῆς Δράμας, ὥστε αἱ τοπικαὶ ἐφημερίδες νὰ ἀναγράψουν καὶ εὐμενῆ σχόλια καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς περιοδείας τοῦ Ἀγ. Προέδρου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἡμῶν μετὰ τῆς συνόδου τοῦ ἐπισκέπτεται τὸν ἔτερον ἐφημεριακὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου εἰς τὴν θύραν του τὸν ὑποδέχονται ὁ ἀναπληρῶν τὸν Ἐφημέριόν του Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς κ. Χαραλάμπος μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ναοῦ. Ἐν συνεχείᾳ τὸ Δ.Σ. Καβάλας συνοδεύει τὸν Ἀγ. Πρόεδρον διὰ τὴν πόλιν τῶν ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ τὰ κατενόδια τῶν Δραμινῶν.

Εἰς τοὺς Φιλίππους ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἐπεσκέφθη τὴν φυλακὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ὁ πολλάκις δὲ λαβὼν πείραν δεσμῶν καὶ φυλακῆς διὰ τὴν Ὀρθοδόξιαν, ἀναπολεῖ μετὰ συγκινήσεως τὸν μέγαν Δεσμώτην τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ θάρρος τοῦ ὁποίου ἀντλεῖ καὶ ἤντιλσε σθένος καὶ καρτερικότητα διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τῆς Δαμασκοῦ. Εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Δημητρίου,

Ὁ Πανιερώτατος Ποιμέναρχης ἡμῶν ἐν μέσῳ κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου τῆς Κομοπόλεως Ἀγ. Πνεύματος Σεργῶν.

τοῦ Παραρτήματος Καβάλας ὁ Ἡγέτης ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὸ ποίμνιον τῆς Ἐπαρχίας. Τὸν προσφωνεῖ ὁ ἀδελφός κ. Ἀχιλλεὺς Δημητριάδης καὶ ἐκεῖνος ὁμιλεῖ μετὰ ἐνθουσιασμόν πρὸς τὸ πλῆθος. Ἐπεσκέφθη καὶ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐπαρχίας.

Ὁ ἐπίλογος τῆς θριαμβευτικῆς αὐτῆς περιοδείας λαμβάνει χώραν εἰς τὴν γραφικὴν κομοπόλιν τοῦ Παγγαίου Μεσσωρόπην. Εἰς τὴν ἡρωϊκὴν αὐτὴν κοινότητα τῶν ὡραίων τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνων ἀναμένει τὸν ἅγιον Πρόεδρον πάνδημος ὑποδοχὴ μετὰ ἐπικεφαλῆς ἐκτὸς τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ παραρτήματος καὶ τὸν πρόεδρον τῆς Κοινότητος. Οἱ πάντες ἔκλειον ἀπὸ ἱερὰν συγκίνησιν. Ὁ ἅγιος Πρόεδρος παρ' ὅλην τὴν κόπωσιν, ἀναζωογονηθεὶς καὶ μεταβάς εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν, πραγματικῶς μεγαλοπρεπῆ τελεῖ πανηγυρικὸν ἐσπερινὸν μετὰ λαμπρᾶς ὁμιλίας. Τὴν ἄλλην ἡμέραν Ἀρχιερατικὴ λειτουργία συλλειτουργήσας μετὰ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας Αἰδ. ἱερέων κ. κ. Νικολάου Ἀλεξανδρίδη καὶ Μιχ. Σαββοπούλου. Παρ' ὅλον δὲ ὅτι ἦτο Δευτέρα ἅπαντες ἐγκατέλειψαν τὰς ἐργασίας τῶν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἱερὰν καὶ κατανυκτικὴν αὐτὴν μυσταγωγίαν. Τὰ συναισθήματα τῶν εὐγενικῶν κατοίκων τῆς Μεσσωρόπης υπερβαίνουν τὴν δυνατότητα περιγραφῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πατρικὸς ἐνθουσιασμός τοῦ Πανιερωτάτου πρωτοφανής. Τὰ συναισθήματα αὐτὰ ὑπῆρξαν τὸ εὐγενέστερον ἀντιστάθμισμα τῶν κόπων του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον τοὺς περισσότερους ἀδελφούς.

νησιν ζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπα Ἡγέτην τῶν ὀ πολυπαθῆς κλήρος τῆς Δράμας.

Τρίτη πρωΐ ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς κ. Ἀχιλλεὺς Θεοδορίδης μὲ πολυτελέστατον αὐτοκίνητον παραλαμβάνει τὸν Ἅγιον Πρόεδρον διὰ τὸ ἀεροδρόμιον Καβάλλας, ὅπου ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἐπανερχεται εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ περιοδεία αὐτή, πλουσία ὄντως εἰς καρπούς, ἀπέδειξε τὴν δύναμιν, ποὺ σφίζει εἰς τὰ στήθη ὅλων.

Ἄξιοι συγχαρητηρίων διὰ τὴν ὁλόθερον ὑποδοχὴν εἶναι οἱ ἐφημέριοι τῶν παραρτημάτων μας Σερρών Πανσο. ἱερομ. Ἰλαρίων, Ἀγ. Πνεύματος Σερρών Αἰδεσιμ. κ. Στυλιανὸς Μουσᾶς, Δράμας Αἰδεσιμ. κ. Ἀνδρέας (ἀναπληρῶν τὸν ἀπουσιάζοντα ἐφημ. Ἀρχιμ. Γαβριήλ) Καβάλλας, Πανσο. Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Μεσορώτης Αἰδεσιμ. Νικόλαος καὶ Ποταμιᾶς Θάσου Αἰδεσ. κ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος. Ἐπίσης ἄξιοι συγχαρητηρίων εἶναι καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Παραρτημάτων, κ. κ. Ἰωάν. Ἡλιάδης, Αὐγ. Ἡλιάδης, Παναγ. Δημήδης, Ἀθαν. Κόντας, Νικ. Ν. Στεφανίδης.

Συγχαίρομεν τὰ Παραρτήματα διὰ τὴν εὐψυχίαν των καὶ ὁμολογοῦμεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ὅτι οἱ πρόμαχοι τοῦ ἀγῶνος εἶναι οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες διαφυλάσσουν ἀγνότερον τὸν θησαυρὸν τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με καὶ σὺδεῖς ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με, Ποῦ ὑπάγεις ; Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν, συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω, ἵνα ἂν γὰρ μὴ ἀπέλθω ὁ παράκλητος οὐ μὴ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς. (Ἰωαν. 12,5,7).

Τὴν ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος δὲν περιγράφη μόνον ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του καὶ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου ὁ Ἰωάννης. Αὕτη συνέβη τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ὡς εἶχεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὑπαινιχθῆ ἔν τῇ μετὰ τὸν μυστικὸν Δεῖπνον ὁμιλίᾳ του. Ἐγένετο δὲ εἰς Βηθανίαν ἥτις ἀπέχει περὶ τὰ 15 στάδια ἀπὸ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὅπου ὁ Ἰησοῦς ὠδήγησε τοὺς μαθητὰς του καὶ ὁμίλησεν πρὸς αὐτοὺς διὰ τελευταίαν φορὰν. Μετὰ ταῦτα ὁ Σωτὴρ ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ εὐλογήσας τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ ἤρχισεν νὰ ἀνυψοῦται βραδέως καὶ νὰ φέρεται πρὸς τὰ ἄνω. Πρὸς τοὺς μαθητὰς δὲ οἱ ὅποιοι ἔβλεπον τὸν Κύριον νὰ ἀπομακρύνεται ὁλοέν παρουσιάσθησαν δύο ἄγγελοι ἐν λευκῇ στολῇ εἰπόντες «ἄνδρες Γαλιλαῖοι τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν Οὐρανόν ; Ὅστις ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν Οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐδεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν Οὐρανόν»,

Οὕτω ἡ Ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος ἐπισημαζέουσα τοὺς μεγαλειώδεις σταθμούς τῆς ἐπὶ γῆς δράσεως τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ μεγίστην ἐορτὴν διὰ τὴν Χριστιανωσύνην.

Τινὲς ὀρμηθέντες ἐκ τῆς σιωπῆς τῶν πρώτων ἀποστολικῶν πατέρων, ἀπολογητῶν καὶ ἀντιαιρετικῶν συγγραφέων γύρω ἀπὸ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἱσχυρίσθησαν ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀναλήψεως δὲν ἤρχισε νὰ τελεῖται παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν Γον αἰῶνα. Οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτου.

Μία μικρὰ ἀβεβαιότης περὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐορτῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν μας καὶ τὸ ἱστορικὸν γεγονός, ὅτι ἡ ἐορτὴ αὕτη ἤρχισε ἐορταζομένη ἐνωρίτατα,

Διὰ νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς ὁ χρόνος ἐορτασμοῦ αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ ὥρισαν τὰ ἑξῆς ; «Καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς πρώτης Κυριακῆς ἀριθμήσαντες 40 ἡμέρας, ἀπὸ Κυριακῆς μέχρι Πέμπτης ἐορτάσατε τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου». Ὁ Γρηγόριος Νύσσης ἀποκαλεῖ τὴν ἐορτὴν ταύτην «ἐπισωζομένην» ὁ δὲ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἔχει ἀξιολόγους ὁμιλίας ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας ἱστορικὸς Εὐσέβιος ἀναφέρει ὅτι ὁ προστάτης Αὐτοκράτωρ τοῦ Χριστιανισμοῦ Μ. Κωνσταντῖνος ἀπεφάσισεν νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαιῶν περικαλῆ ναὸν εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τοὺς Οὐρανούς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Ἡ μήτηρ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἡ Ἁγία Ἐλένη, ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ υἱοῦ της ἰδρύσασα μεγαλοπρεπὴ «βασιλικήν» εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἑλαιῶν τὸ ὁποῖον ἐπισεύετο ὡς Ὄρος τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ναὸς ἐκεῖνος κατεστράφη ὑπὸ τῶν Περσῶν τὸ 614.

Ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ταύτης ἐγίνοντο λειτουργίαι ἐν τοῖς κοιμητηρίοις ὅπου εἶχον ταφῇ τὰ σώματα τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΘΕΜΑΤΑ

Ὶπὸ Νικ. Διακογιάννη

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα ὡσαύτως ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, καὶ εἶναι πιστὰ κάτοπτρα τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα διακατεῖχον τὴν καρδίαν τῶν παλαιότερων Χριστιανῶν, εἶναι δὲ ταῦτα λαμπρὸς καὶ ὀριμος καρπὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου. Καὶ τὰ ὀνόματα δὲ διὰ τῶν ὁποίων ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ παλαιότεροι Χριστιανοὶ εἶναι ὀνόματα σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου, ὁποῖα εἶναι ἑλληνιστὶ μὲν τὰ ὀνόματα Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη, Χριστόφορος, Θεόφιλος, Θεόδουλος κτλ. λατινιστὶ δὲ τὰ Deo-hratiās, Adeodates καὶ πρότασις ὁλόκληρος, ὡς τὸ Quodvultdeus=quod vult Deus (=ὅ,τι θέλει ὁ Θεός), δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Σικελίᾳ ἐορμημένον Κοββούλδους.

Παρὰ τοῖς παλαιότεροις Χριστιανοῖς ἡ Χριστιανὴ κόρη ἔπρεπε νὰ ᾔτῃ ἁγία ψυχὴ τε καὶ σῶματι, ὡς Ναὸς Θεοῦ, ὡς Οἶκος Χριστοῦ, ὡς Πνεύματος Ἁγίου καταγώγιον, μὴ ρεμβάς, μὴ δὲ ἀκαίροπατῆτος, μὴ δίγνωνμος, ἀλλὰ σεμνή, ἐγκρατής, σόφρων, ἀγνή, φεύγουσα τὰς συντυχίας τῶν πολλῶν καὶ μάλιστα τῶν ἀσέμνων (Ἀπ. Διατ. IV, 14), Πασῶν δὲ τῶν γυναικείων διακοσμῆσεων ἄριστος κόσμος, «σωφροσύνη ἐν ἁγιασμῷ» (Ἀπ. Διατ. V, 30,4).

Τέλος

Αὐτοὶ ποὺ ἐθεμελίωσαν τὴν ἱστορίαν

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας, εἶναι μίᾱ ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας μορφάς καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἱστορίας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναῖσον τῆς Σεβασίας τὸ 280 καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ἀγίας Ἑλένης. Ἐνωρίτερα ἠκολούθησε τὸ στρατιωτικὸν στάδιον καὶ διεκρίθη διὰ τὴν γενναϊότητα καὶ λοιπὰς ἀρετὰς του.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του καὶ εἰς ἡλικίαν περίπου 25 ἐτῶν ὁ σιρατὸς τὸν ἀνεκήρυξε αὐτοκράτορα. Μολονότι νέος, ἔδωσε δείγματα τῆς δικαιοκροσίας του καὶ ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηκόων του. Διεξῆγε πλῆθος πολέμων ἐναντίον τῶν συναυτοκρατόρων του. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος δύο ἔτη ἐνωρίτερον τῆς ἀποφασιστικῆς μάχης ἐναντίον τοῦ Μαξεντίου (312) ἐγκατέλειπεν τὴν θρησκείαν τῶν προγόνων του, τὴν ἡλιολατρείαν, καὶ παρεσκύασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ πνευματικῶς διὰ τὸν Χριστιανισμόν.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀποφασιστικῆς μάχης κατὰ τοῦ Μαξεντίου εἶδεν ὄραμα εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ πέριξ αὐτοῦ τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νίκα».

Ὁ Κωνσταντῖνος διέταξε νὰ ἀναγραφῇ ἐπὶ τῶν ἀοπίδων τὸ μονόγραμμα τῶν λέξεων Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ κατεσκευάσθη λάβαρον μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ὅτε δὲ συνηγνῆθη μὲ τὸν Δικίνιον εἰς τὰ Μεδιόλανα τὸ 313 ἐξέδωσε διάταγμα διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπετρέπετο ἡ ἐλευθέρω ἀσκήσις τῆς θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ διατάσσεται ἡ ἀπόδοσις τῶν δημευθέντων τόπων λατρείας.

Μέγιστον ἱστορικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπετέλεσε ἡ σύγκλησις τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ τῆς ὁποίας τὴν ἐναρξιν ἐκήρυξε αὐτὸς οὗτος ὁ Κωνσταντῖνος. Ὁ ρόλος τοῦ ὑπῆρξε σημαντικὸς διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς τότε διεφθαρμένης κοινωνίας. Κατεπολέμησε μὲ αὐστηρότητα τὴν παλλακείαν καὶ ἐνίσχυσε τὸν θεσμόν τῆς οἰκογενείας. Ἠγωνίσθη νὰ ἐπιβάλλῃ μίαν σχετικὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν στρωμάτων καὶ νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἀδυνάτους ἀπὸ τὰς αὐθαιρεσίας τῶν ἰσχυρῶν. Μετρηθῆναι τὰ δικαστήρια καὶ ἔδωσε εἰς τοὺς ἐπισκόπους τὸ δικαίωμα νὰ δικάζουν. Ἐξέδωκε νόμους ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων ἐνῶ συγχρόνως ἔλαβε αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν διασπαστῶν τῆς ἐνότητος τῆς νέας θρησκείας, τῶν αἰρετικῶν δονατιστῶν καὶ ἀρειανῶν. Ἦτο αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος. Τὰς ἐλπίδας του διὰ τὴν ἡθικὴν ἐξυγίανσιν τῆς κοινωνίας ἐστῆριξεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ δι' αὐτὸ ἠγωνίσθη δραστηρίως διὰ τὴν διάδοσίν του. Ἀνήγειρεν πολλοὺς ναοὺς, κυρίως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, οἱ ὁποῖοι συνδέονται μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς του Ἀγίας Ἑλένης, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Κράτους τὰς βασιλικὰς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῆς Ἀγίας Εἰρήνης κ. ἄ.

Ὁ κολοσσὸς οὗτος καὶ θεμελιωτὴς τῆς νέας

καταστάσεως ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπέθανεν τὴν 22αν Μαΐου τοῦ 337 ἐν Νικομηδείᾳ περιβεβλημένος ὄχι τὴν βασιλικὴν πορφύραν ἀλλὰ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τοῦ κατηχουμένου. Ἡ σωρὸς του μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν γενομένη ἀντικείμενον παλλαϊκοῦ προσκυνηματος, ἐτάφη δὲ εἰς τὸ ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, παρὰ τὰς δώδεκα κενὰς σαρκοφάγους τῶν δώδεκα Ἀποστόλων εἰς δεκάτην τρίτην λάρνακα ὡς ἱσαπόστολος.

Ἐξ ἀφορμῆς μεῶς προσκλήσεως

Εἶναι εἰλικρινὴς ἡ ρωστικὴ ἐκκλησία;

Πρὸ ἑβδομάδων μία πρόσκλησις τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου πρὸς τὸν προκαθήμενον τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνα διὰ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ρωσικὴν πρωτεύουσάν, ἦλθε νὰ φλογίσῃ καὶ πάλιν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων νὰ πληροφορηθοῦν ἐπὶ τέλους τὸν μυστηριώδη ρόλον τῶν ἡγετῶν τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπάρχει ὅραγε καλοπιστία καὶ ἐπίγνωσις τῶν πνευματικῶν δεσμῶν, ποὺ ἐνώνουν τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας μέσα εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἢ μήπως ὁ σκοπὸς εἶναι ἀπολύτως προπαγανδιστικὸς καὶ συνεπῶς ὑπηρετεῖ ἄλλους κυρίους; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία.

Βέβαιον πάντως εἶναι ὅτι ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία ὑπῆρξεν γνήσιον τέκνον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς, καὶ τὸ μόνον νέφος ποὺ σκιάζει σήμερον τὰς σχέσεις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀνυψώθη εἰς τὸν ὀρίζοντα μὲ τὴν ρωσικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917. Πολλοὶ ἴστανται μὲ δυσπιστίαν ἀπέναντι εἰς τὴν σημερινὴν ἡγεσίαν τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ διαβλέπουν εἰς κάθε της ἐνέργειαν σκοπιμότητα πολιτικὴν καὶ ἀπουσίαν γνησίου χριστιανικοῦ πνεύματος ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας. Ἴσως νὰ εἶναι ὑπερβολικοὶ παρασυρόμενοι ἀναλογικῶς ἀπὸ πολιτικὰ κριτήρια.

Ἴσως λέγομεν, οὐδὲν τὸ βέβαιον δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἐπακριβὴς τῶν σκοπῶν καὶ τῶν διαθέσεων τῆς μεγάλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ταῦ Βορᾶ, ἀποτελεῖ χρέος μας καὶ δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ καταλήξωμεν ἀβασανίστως εἰς γενικὰ συμπεράσματα.

Ἡ ἀλήθεια πάντως εἶναι ὅτι ἡ ρωσικὴ διπλωματία ἐκμεταλλευομένη τὸ πᾶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀφίσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῶν ἐνδιαφερόντων τῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ ἂν διακηρύττῃ ἐπιδεικτικῶς ὅτι αὕτη δὲν ἀναμειγνύεται εἰς τὰ ζητήματα τῆς τελευταίας. Ἐπειτα αἱ ἐπάλληλαι διασπάσεις καὶ τὰ σχίσματα ποὺ ἐσημειώθησαν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὸ 1930 ἀποκαλύπτουν μίαν κρίσιν ποὺ βασανίζει τὸ ὀρθόδοξον σῶμα τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις γεννᾷ εἰς τοὺς λοιποὺς τὴν καχυποψίαν καὶ τρέφει τὴν δυσπιστίαν.

Τὸ 1917 ἀνευστήθη τὸ Πατριαρχικὸν αξίωμα εἰς τὴν Ρωσίαν διὰ νὰ περισώσῃ διὰ τοῦ αὐστηροῦ συγκεντρωτισμοῦ τὸ γόητρον καὶ τὴν περιουσίαν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ Πατριάρχην τὸν Τύχωνα.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Διαφανήσαντος τοῦ τελευταίου καὶ φυλακισθέντος ὑπὸ τῆς ρωσικῆς πολιτείας, διεσπασθῇ ὁ κλήρος, μίᾳ μεγάλῃ μερὶς τοῦ ὁποίου ἴδρυνε τὴν «Ζῶσαν Ἐκκλησίαν». Αὕτη ἐμφορουμένη ὑπὸ ἐλευθεριαζουσῶν ἰδεῶν κατέστησε ἀρχηγόν της τὸν ἀπὸ πολλοῦ ἀργὸν καὶ ἄκρως ἐλευθεριάζοντα Ἐπίσκοπον Ἀντωνίνον, ἐπὶ ἡγεμονίᾳ δὲ πλῆθος μεταρρυθμίσεων, ἀναφερομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας. (Κατάληψις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ὑπὸ τοῦ ἐγγάμου κλήρου, κλπ.).

Ἐκ τῆς παρρωσικῆς ὁμοῦ Συνόδου τοῦ 1923 ἡ «Ζῶσα Ἐκκλησία» ἐξῆλθεν διεσπασμένη εἰς ἑτέρας δύο μερίδας: τὴν «Ἀρχέγονον Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» καὶ τὴν «Ἐκκλησίαν τῆς Ἀναγεννήσεως».

Ὁ σημερινὸς Πατριάρχης πάσης Ρωσίας, ὅστις διατρέχει τὸ 78ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶναι διπλωματούχος καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς τοιαύτης, ἐχειροτονήθη δὲ ἐπίσκοπος τὸ 1913, Κατὰ τὰ ἔτη 1933—43 ἐχορηγᾶτο Μητροπολίτης Λένινγκραντ καὶ Νοβογορόντ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Σεργίου (1944 ὀνομάσθη τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ἐξελέγη δὲ ὁμοφώνως Πατριάρχης εἰς τὴν σύνοδον τῆς Μόσχας τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1945.

Ἡ τυπικὴ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἀπευθυνθεῖσα πρόσκλησις, ἔθεσε ἐπὶ τάπητος ἓν γενικότερον πρόβλημα, τὸ τῆς πανορθοδόξου δηλ. ἐπικοινωνίας διὰ τὴν ἄρσιν τῶν ὑφισταμένων ἐντὸς τῆς ὀρθοδοξίας διαφορῶν, καὶ τὴν σφυριλάττην πνεύματος ἀγάπης καὶ ἐνότητος. Τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα μας αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι εὐθυγραμμίζονται μὲ τὴν πολιτικὴν τῶν Ἐθνῶν εἰς ἃ ἀνήκουν πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς δυστύχημα. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνομοίους σκοποὺς τῶν τῆς Πολιτείας, καὶ οὐδόλως πρέπει νὰ συγχέωμεν τὰς δύο ταύτας ἐξουσίας.

Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ διαφυλαχθῇ μόνον, ὅταν παμμερισθῶσι αἱ καχυποψίαι καὶ προτανεύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς εἰλικρινοῦς συμπαθείας μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ὁ κλήρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἐμμένων παρὰ τοὺς ἀπείρους διωγμοὺς εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, θλίβεται βαθύτατα διὰ τὰ ὑφιστάμενα σχίσματα ἐκ τῶν καινοτομιῶν καὶ τὰς λοιπὰς διαφορὰς αἰτινες χωρίζουν τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ εὐχεται εἰς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, ὅπως ἡ καταταλαιπωρημένη Ὁρθοδοξία ἴδῃ καλυτέρας ἡμέρας, γεφυρώουσα τὰ χάσματα, ἀνατρέχουσα εἰς τὴν παλαιὰν δόξαν καὶ ἀνακτωμένη τὸ παλαιὸν της μεγαλεῖον.

*Υπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάνος
Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 83. — Ἀθήναι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι ὁ φερόμενος ἱερεὺς Δημήτριος Σακκάς, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, διότι οὗτος δὲν ἔλαβεν τὴν χειροτονίαν παρ' ἡμῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀντικανονικῶν Ἐπισκόπων τοῦ ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ τότε ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων» τεύχος 4ον σελ. 111.

Ἐπίσης ὁ μοναχὸς Παχώμιος κάτοικος Μαρκπούλου Ἀττικῆς δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ συνεπῶς δι' ἀντικανονικὰς καὶ ἀντιμοναστικὰς πράξεις εἰς ἃς προέβη εὐθύνεται ὁ ἴδιος. Τούτου ἕνεκα διετάχθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν τόπον τῆς μετανόιας τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Συνωδῶ τούτοις ἀπαγορεύομεν εἰς τοὺς ἱερεῖς ἡμῶν πᾶσαν μετ' αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν οὐδεμίαν εὐθύνην φέρει διὰ Μοναχοῦς ἢ Μοναχὰς, ὧν αἱ χειροθεσίαι τῶν δὲν ἐγένοντο τῇ ἀδείᾳ ἡμῶν.

Ἐπίσης ἀπαγορεύομεν ρητῶς, ὅπως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ οἰοσδήποτε ἱερομόναχος μὴ ὧν ἡγούμενος μίας ἀνεγνωρισμένης καὶ κανονικῆς Μονῆς προβαίνει εἰς κουρὰν Μοναχῶν ἢ Μοναζουσῶν ἀνευ τῆς ἀδείας τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ὁ πρῶν Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν, ὅτι ἅπασαι αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τὰ γραφεῖα Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» μετεφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 33 πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος. Ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ λοιποῦ 26—752.

Νεκρολογία

Ἀπεβίωσεν εἰς Πάτρας ἡ ἐνάρετος Μαρία Ἰωαν. Φλωράτου τοῦ γένος Γ. Σουρμελή. Ἡ φλογερὴ καὶ εὐλοβεστάτῃ Ἑλληνίδα μητέρα ἀφῆκεν ὡς: κειμήλιον καὶ θησαυρὸν πολύτιμον τὰ χριστιανικά της ἔργα, τὰς συμβουλὰς καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ εὐσέβειαν. Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν της εἰς τὰς αἰωνίας μονὰς τῶν δικαίων καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν της τὴν θείαν παρηγορίαν.

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.